

Og med hensyn til ministerens lovforslag nr. L 166, ja, så er der visse ting, vi kan gå ind for. Blandt andet synes vi, det er helt i orden, at aldersgrænsen på 100 år bliver sat ned til 50 år. I Dansk Folkeparti er vi meget optaget af at være med til at beskytte og bevare den danske kulturarv, og dermed er vi også interesserede i at bevare bygninger, både i fredningen og i selve bevaringen.

Men vi mener, at man også med den nuværende lovgivning har visse muligheder omkring ekspropriation, og man kunne også lave nogle aftaler. Vi mener, at det, der lægges op til, er for bureaukratisk, og som lovforslaget foreligger i dag, kan vi i hvert fald ikke støtte det.

Vi mener, at man i nogle tilfælde mishandler ejerne af disse ejendomme. Der går årevis, hvor de ikke kan få en afgørelse af, om de skal fredes eller de ikke skal fredes, og om der skal betales erstatning eller der ikke skal betales erstatning, og det synes vi kunne klares på en smidigere måde, end der lægges op til her.

Jeg har som viceborgmester i Frederiksværk Kommune været med til at bevare en lang række bygninger, både arbejderboliger og fabriksbygninger. Det er noget, man i mange kommunalbestyrelser finder ud af i stor enighed vil være en god idé, og derfor tror jeg, man skulle tænke på, om man ikke kunne bruge den eksisterende lovgivning på en lidt anden måde eller i hvert fald ændre den sådan, at de, der ejer bygningerne, får flere rettigheder, end de har i dag.

Hvis der ikke bliver ændret på lovforslag nr. L 166, kan vi altså ikke støtte det.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Allerførst vil jeg sige, at årsagen til, at vi har fremsat beslutningsforslaget, jo er, at vi mener, at især de 300.000 bevaringsværdige bygninger – når man kigger på billedet af kulturmiljøet med både de fredede og de bevaringsværdige bygninger – trænger til et løft i beskyttelsen.

Dermed være ikke sagt, at vi ikke også synes, at der skal ske noget for de fredede bygninger, men dér er vi meget tilfredse med den måde, som det er grebet an på i regeringens forslag.

Jeg er også meget tilfreds med ministerens kommentar til vores beslutningsforslag.

Jeg er enig med ministeren i, at det netop er befolkningen, der har vist sig at være dem, der sætter sig i bevægelse, når noget af vores kulturmiljø sættes over styr. Derfor har det også ligget os meget på sinde at give befolkningen

væsentligt bedre vilkår og også at lægge nogle flere sluser ind, der skal virke, når man vil nedrive bevaringsværdige bygninger, som indgår som en del af vores kulturmiljø.

Derfor har vi foreslået, at der skal være et pålæg om, at der skal udarbejdes alternative forslag. Det er jo sådan i dag ifølge planloven, at man kan udarbejde en lokalplan og i medfør af den plan nedrive en eksisterende bevaringsværdig bygning.

Der skal altså udarbejdes en lokalplan. Det vil sige, at beboerne har en chance for at ytre sig i forhold til lokalplanen.

Men det har vist sig bl.a. i et tilfælde i Horsens, at det ikke var helt nok. Der havde man siden 1992 stået imod Alm. Brands forsøg på at spekulere i en bevaringsværdig bygning. Men da det kom til stykket, bøjede byrådet sig så her i 1996; der skulle 8.000 underskrifter til ud af de dér nogle og trediv tusinde, der deltager i folketingsvalgene i Horsens. Der skulle 8.000 underskrifter til, før byrådet ændrede sin opfattelse.

Vi mener, at det vil være rimeligt på den baggrund at sikre nogle rettigheder i forhold til, at beboerne kan gribe ind, f.eks. at der skal en eller anden procentdel underskrifter til, for at man kan kræve en lokalafstemning om forslaget.

Nu håber jeg, sagen ender lykkeligt derovre, men samtidig har den jo også været anledning til, at vi mener, at man for det første skal kunne lægge nogle realistiske alternativer på bordet. Det vil sige, at der skal udarbejdes en bevarende lokalplan, hvis man vil rive en bevaringsværdig bygning ned, så der bliver et reelt alternativ for befolkningen at tage stilling til.

Jeg kan forstå, at ministeren deler synspunktet, men synes, at det er for vidtgående. Jeg forstår, at ministeren gerne vil diskutere det under udvalgsarbejdet, og jeg synes også, at det vil være meget tilfredsstillende, hvis det f.eks. kunne give sig udtryk i en meget præcis vejledning, hvis man kan sige det på den måde, i forbindelse med lovgivningen, i hvordan man forholder sig til netop de her to forhold. Det synes jeg var meget positivt.

For det andet drejer det sig om at gribe ind over for bevaringsværdige værdiers forfald, og det er et ømt spørgsmål, for det er jo et spørgsmål om at gribe ind i den private ejendomsret. Ikke desto mindre mener jeg sådan set, at netop de kulturelle værdier egentlig er et samfundseje, for det er en del af vores alle sammens kulturmiljø.